

Wizja Imperium od Renu do Władywostoka

18 grudnia 2010

W dużej mierze wizja ta była skutkiem zaborów Polski.

Wizja Imperium od Renu do Władywostoku wiąże się z karierą szwabskiej rodziny von Zollern, która zmieniła nazwisko na von Hohenzollern. Ironią losu jest fakt, że mottem tej rodziny było hasło Nihil Sine Deo czyli „Nic Bez Boga”. Hasło to było typowe dla „herezji pruskiej” zdefiniowanej przez Pawła Włodkowica w 1414 roku na konwencji z Konstancji. Herezja pruska była ideologią, która w praktyce upoważniała niby misjonarzy do rabowania i popełniania ludobójstwa takiego, jakie dokonali Krzyżacy na Bałto-Słowianach w Prusach.

Prototypem herezji pruskiej był „Drang nach Osten”, czyli podbój ziem na wschód od Renu, począwszy od linii fortyfikacji frankońskich tak zwanych Limes Sobabicus i Limes Saxoniae ukończonych w 880 roku między Marchią Awarską i Marchią Duńską. Podbój ten odbywał się kosztem Lechitów Zachodnich, autochtonów na wschód od tych fortyfikacji. Lechici pozostawili po sobie nazewnictwo miejscowości sięgające od Danii do Szwajcarii.

Fakt, że Lechici Zachodni byli autochtonami tych ziem potwierdzają studia DNA. Polacy są Lechitami Wschodnimi i język polski należy do językowej grupy lechickiej w rodzinie języków słowiańskich. W bardziej sprzyjających warunkach powstałoby jako proces naturalnego rozwoju państwo lechickie składające się z Lechitów wschodnich i zachodnich. Od dawna Turkmeni nazywają Polskę „Lechistanem”. Czynią to nadal Turcy.

Frederick I Hohenzollern z jednej z dwu linii frankońskich został Margrabią Brandenburgia w Berlinie w 1412 roku. Natomiast w 1525 roku Albrecht Hohenzollern z drugiej linii frankońskiej, został Księciem Prus pierwszego hołdu pruskiego

po dokonaniu na kolanach na rynku w Krakowie przed królem Polski Zygmuntem Starym. Hołdy Hohenzollernów przez królami polskim trwały od 1525 do 1641 roku. Prusy Książęce odpadły od Polski w 1667 roku.

Obydwie linie Hohenzollernów otrzymały od króla Polski Zygmunta Wazy pozwolenie w 1618 roku na wspólne dziedziczenie lenna pruskiego. Był to katastrofalny błąd polityczny dla państwa polskiego, który dał Hohenzollernom możliwość zainicjowania rozbiorów Polski w 1772 roku.

Trzeba pamiętać, że „złota dekada” eksploatacji Ukrainy przez Żydów, skończyła się w 1648 roku pogromami Chmielnickiego na Ukrainie. W pogromach tych zginęły tysiące Żydów. Panika bankierów żydowskich wynikała wówczas z przekonania, że Żydzi będą wypędzani z Polski, tak jak to miało miejsce wcześniej w Hiszpanii i jeszcze wcześniej w Anglii, Francji i w państewkach niemieckich. Ujawnienie treści Talmudu pogorszyło sytuację Żydów w Europie. Przerażeni pogromami bankierzy żydowscy zaczęli przesyłać swoje kapitały z katolickiej Polski do protestanckiego Berlina, niż do katolickiego Wiednia lub prawosławnego Petersburga.

Kapitały żydowskie z Polski pomogły finansować stworzenie w 1701 r. Królestwa Pruskiego ze stolicą w Berlinie, kolebki nowoczesnego militarizmu niemieckiego oraz źródła planów rozbiorów Polski. Zdobycie ziem polskich zaboru pruskiego dało Hohenzollernom możliwość zdominowania ponad trzystu pięćdziesięciu małych niezależnych państewek niemieckich i w 1871 roku założenia cesarstwa niemieckiego ze stolicą w Berlinie. Stało się to po zwycięstwie Prus nad Francją dokonany w dużej mierze dzięki polskim rekrutom z prowincji polskich zaboru pruskiego. Ich los opisał to Henryk Sienkiewicz jego książce pod tytułem „Bartek Zwycięzca”.

Wojna francusko-pruska była sprowokowana przez kanclerza Bismarcka, który obraził Napoleona III i wywołał wypowiedzenie wojny Prusom przez Francję 19 lipca 1870 roku. Francja nie

chciała dopuścić do zjednoczenia Niemiec i powstania wielkiego mocarstwa niemieckiego. Tak, więc Prusacy uważali, że Francja jest przeszkodą zjednoczenia przez nich państewek niemieckich. Wojna przeciwko Francji była w Berlinie oceniana jako okazja na zjednoczenie małych państw niemieckich i na umocnienie hegemonii Prus nad nimi. W czasie rozbiorów Polski było ich w sumie ponad 350.

Po upadku Cesarstwa Francuskiego 4 września 1870 Francja proklamowała powstanie III Republiki. Powstał Rząd Obrony Narodowej 19 września 1870 r. i zakończyła się bitwa o Wersal przegrana przez Francuzów. Nastąpiło okrążenie Paryża. Siły armii niemieckich szybko urosły do około 400 tysięcy żołnierzy. Wojska niemieckie okrążały Paryż, ale nie podejmowały akcji ofensywnych, tylko umacniały swoje pozycje. Niemcy przygotowywali się systematycznie do oblężenia Paryża.

Bardzo ważna była kapitulacja miasta Metz, ponieważ wyeliminowała z walki ponad dwukrotnie więcej żołnierzy francuskich niż klęska francuska pod Sedanem. W dniu 31 października 1870 r. mieszkańcy Paryża wznieśli rewoltę, ogłosili republikę i obalili rząd cesarza Napoleona III. Dwa miesiące później w dniu 18 stycznia 1871 r. proklamowano powstanie Cesarstwa Niemieckiego. Stało się to w Sali Lustrzanej pałacu wersalskiego pod Paryżem. Dokument, który tam podpisano zaświadczał zjednoczenie ziem niemieckich z wyjątkiem Austrii.

Wilhelm I koronował się na cesarza II Rzeszy. 28 stycznia 1871 r. po prawie czterech miesiącach oblężenia Paryża, wojska niemieckie, wymusiły na Francji podpisanie paktu o zawieszeniu broni. Nowy ugodowy rząd francuski przyjął 26 lutego 1871 warunki pokojowe pruskiego kanclerza Bismarcka w dniu 10 maja 1871 r. W Frankfurcie nad Menem ratyfikowano ten traktat pokojowy 26 lutego 1871 r.

Francja musiała oddać nowo powstałemu Cesarstwu Niemieckiemu terytorium Alzacji i część Lotaryngii o łącznej powierzchni 14

508 km² oraz zapłacić olbrzymią wówczas sumę pięciu miliardów franków w złocie, nie licząc kosztów okupacji i związanych z nią rabunków. Tak, więc do czasu spłaty wszystkich tych kontrybucji, okupacyjne wojska niemieckie stacjonowały w północnej Francji na koszt Francuzów. Wygrana Prus w wojnie francusko-pruskiej z lat 1870-1871 doprowadziła do zmiany układu sił w Europie.

II Rzesza powstała po zjednoczeniu państw niemieckich i stała się nowym, dominującym w Europie mocarstwem. Dzięki wykorzystaniu wysokiej kontrybucji od Francji oraz zdobyciu wiedzy technicznej i naukowej, Niemcy zaczęły przebudowę przemysłu i osiągnęły szybki rozwój gospodarczy tak, że wyprzedziły potencjał gospodarczy Wielkiej Brytanii. Niemcy zaczęły powoli opanowywać coraz bardziej handel zamorski, szkodząc tym samym interesom angielskim.

Konflikt interesów angielsko-niemieckich zaostrzył się z chwilą, gdy Niemcy rozpoczęły budowę wielkiej floty wojennej. Tymczasem w Berlinie powstała wizja stworzenia imperium niemieckiego od Renu do Władywostoku. Wizję tą przejął później rząd Hitlera i starał się ją urzeczywistnić w oparciu o stworzenie na terenach od Renu do Dniepru „etnicznie czystych Niemiec na następne 1000”.

Tak więc Cesarstwo Niemieckie, które powstało w 1871 roku dążyło do zbudowania mocarstwa światowego i dążyło do zdobycia nowych kolonii nie tylko w Afryce, ale głównie w Eurazji. Miało się to stać za pomocą skolonizowania Rosji w podobny sposób, w jaki Anglia skolonizowała Indie. Plany Berlina opisał szczegółowo Aleksander Guczkow, minister wojny w rządzie Kiereńskiego.

Koniec Cesarstwa Niemieckiego nastąpił w chwili, kiedy Wilhelm II musiał abdykować w wyniku „rewolucji listopadowej” w Niemczech. Kanclerz Rzeszy, książę Badeński ogłosił rezygnację z tronu Rzeszy i Prus Wilhelma II, jak też następcy tronu, jego syna Wilhelma. Stało się to wbrew woli cesarza, który

chciał pozostać królem pruskim. Nie było to możliwe w ramach konstytucji II Rzeszy, według której król pruski był automatycznie cesarzem niemieckim.

Wilhelm przeniósł się 10 listopada 1918 r. ze swojej kwatery wojskowej w belgijskim Spa do Holandii, która jako kraj neutralny w czasie wojny udzieliła jemu i jego synowi azylu. Rezygnację z tronu potwierdził on 28 listopada 1918 r. za pomocą specjalnego dokumentu. Władze holenderskie nie zgodziły się na ekstradycję i poddanie pod sąd byłego cesarza Wilhelma, który przyczynił się do powstania wizji imperium niemieckiego od Renu do Władywostoku i którego rząd wydał Rosji dwunastogodzinne ultimatum albo demobilizacji albo natychmiastowych działań wojennych. Tak zaczęto działania wojenne na froncie niemiecko-rosyjskim. Były one w 1914 roku początkiem walk w Pierwszej Wojnie Światowej.

Autor: Iwo Cyprian Pogonowski

Źródło: [Niezależny Serwis Informacyjny](#)